

τῶν ἐπιταφίων λόγων τὴν δικλὴν ἀντεμισθίαν. Περὶ τούτου ὀφείλει νὰ φροντίσῃ ἰδίως ὁ ἐνάρκτος ἀρχιερεὺς τοῦ Σταυροδρομίου καὶ ἡ Μεγάλη Ἑκκλησία.

Περὶ πλέον συμβουλευόμεν τοὺς ἡμετέρους Σταυροδρομίτας ν' ἀγορεύωσιν ὅς ἐ δύνανται καὶ νὰ κτίωσι πέτρινον τὸν φίλον οἶκον, ἄριστον φίλον, τὴν πρώτην καὶ ἀναγκαίαν ρίζαν πάσης εὐτυχούς πατριᾶς, περιυφάνοντες ἐτέρωθεν τὰς ἀνώτους δαπάνας τῆς μωρᾶς καὶ ἀγῶνι πολυτελείας καὶ ἐμπνέοντες εἰς τὰ τέκνα των φιλεργίαν, φιλομάθειαν, οὐχί χρεῖαν μετ' εὐσεβείας καὶ χρηστότητας.

Πείσανδρος.

Ἀμυγδαλὴ δένδρον, ἀμυγδαλὴ δὲ καὶ ἀμύγδαλον ὁ καρπός. Παρ' ἄλλοις δὲ καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ δένδρον ἀμυγδαλῆ, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει·

« — Ἄγε δὴ τὰς ἀμυγδαλὰς λαβὼν

» Τὰς δὲ, κάττιζον τῇ κεφαλῇ σου τοῦ λίθου.

δένδρον γνωστὸν, ἀνθοῦν πρὸ τῶν φύλλων περὶ τὰ τέλη τοῦ χειμῶνος, πολλάκις δὲ καὶ πρὶν τὰ μέσα, ὡρεῖα καὶ λευκοκόκκινα ἄνθη. Ἡ ἀμυγδαλὴ φαίνεται ὡς προέχοντος τῆς ἀνοίξεως, ἀνθοῦσα πολλάκις ἐν χειμῶνι πεδίοις καὶ καρποφόρος εἰς ἀμύγδαλα, καρπὸν χρησίμου καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὴν ἰατρικὴν διὰ τὸ ἐξ αὐτῶν ἐξαγόμενον ἔλαιον. Ὁ καρπὸς οὗτος ὡς μὲν ἐκ τοῦ κελύφους διαιρεῖται εἰς δύο εἶδη, σκληρὸν καὶ λεπτόν· ὡς δ' ἐκ τῆς ποιότητος εἰς ἄλλα δύο, τὴν γλυκὺν καὶ πικρὴν. Το παλαιὸν ἦσαν ἐν ὑπολήψει τ' ἀμύγδαλα τῆς Θάσου, ὅθεν καὶ τὸ εἶναι καὶ πρὸ ἡμῶν σωζόμενον θάσιον (θάσσον). Ἐπηρεοῦντο δὲ ὅχι μόνον τὰ θάσια, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς Παφλαγονίας. Ὅθεν καὶ ὁ παρὰ τῷ Δεινισσοφιστῇ Ἑρμιππος, ἀναφέρον ἐκείνης πόλεως τὰ προϊόντα, λέγει καὶ περὶ τῶν Παφλαγονίων ἀμυγδαλῶν. « Τὰς δὲ Διὸς βαλάνους καὶ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα Παφλαγόνες προέχουσιν. » Ὁμοίως ἐπηρεοῦντο καὶ τὰ Νεξία καὶ Κύπρια ὡς ἐπιμήκη καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἐπικαμπῆ· τὰ ἀμύγδαλά εἰσι μὲν τροφίμα καὶ εὐκρίσια, θερμαντικὰ ὅμως, λυπεῖ δὲ ὀλιγώτερον μὲν τὰ γλοιώδη τῶν ξηρῶν, καὶ τὰ βεβρεγμένα τῶν ἀβρόχων, καὶ τὰ πεφυγμένα τῶν ὠμῶν. Ἡ εἰρηφιέστατα μεταβάλλουσα τοὺς ἀνθρώπους εἰς δένδρα καὶ τετράποδα, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ παραίξῃ καὶ τὴν ἀμυγδαλὴν ἐκ τῆς Φυλλίδος, εἰπούσα, ὅτι τὸ ὄνομα φύλλον ἐδόθη πρῶτον εἰς τὰ φύλλα τῆς ἀμυγδαλῆς, ἐξ αὐτῆς δὲ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων δένδρων τὰ φύλλα ὀνομάσθησαν οὕτω, πέτηλα πρῶτον καλούμενα. Δημοφῶν ὁ τοῦ Θεόφωτος, [λέγει ἡ μυθολογία], ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Τρωϊδος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξέπεσεν εἰς τὴν Ἀμφίπολιν, ἔβη ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐκβασίλειος Σίθωνος, Φυλλίς, ἀγαπήσασα τὸν Δημοφῶντα, ἐξήχησεν αὐτὸν ὡς σύζυγον· αὐτὸς δὲ ὑπα-

σχέθη εἰς αὐτήν, ὅτι μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς μηνὸς ἐπστρέψει καὶ νυμφευθήσεται αὐτὴν εἰς ῥητὴν ἡμέραν. Ἐλθούσης δὲ τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Δημοφῶντος μὴ ἐλθόντος, ἡ Φυλλίς ἀνυπόμονος διὰ τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα αὐτῆς, κατέβη ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὸ παραθαλάσιον ἐνεάκις, ὅθεν καὶ Ἐννέα Ὀδοὶ ὀνομάσθη ἡ Ἀμφίπολις. Ἀπελπισθεῖσα δὲ, ἐθανατώθη καὶ μετεμορφώθη εἰς ἀμυγδαλὴν ἄρυλλον. Ἐλθόντος δὲ τοῦ Δημοφῶντος καὶ τὴν ἀμυγδαλὴν ἀγγαλισαμένου, εὐθὺς ἀνέδωκεν πέταλα, τὰ ὅποια ἔκτοτε ὀνομάσθησαν φύλλα. Τὴν πολυκαρπίαν τῆς ἀμυγδαλῆς ἐξηγοῦσιν οἱ γεωργοὶ ὡς σημεῖον εὐετηρίας. Οἱ δὲ φυσικοὶ ἀριθμοῦσι καὶ αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ ἐννέα εἶδη. Τὰς καλλονὰς καὶ χρίτας τῆς ἀμυγδαλῆς ἐξιστορεῖ νεώτερός τις ποιητὴς μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας διὰ τῶν ἐξῆς στίχων.

Δὲν μὲ τρομάζει ὁ αἰθὴρ ὁ μέλας τοῦ χειμῶνος,
Οὐδὲ ἡ θέα μὲ πτοεῖ τοῦ πάγου τῆς χιόνος,
Οὐδ' οἱ φοικτοὶ τῶν ποταμῶν πάταγοι μὲ φοβίζουσιν,
Οὐδὲ οἱ σάλοι, οἵτινες τὴν θάλασσαν μαστίζουσιν.

Ἐνθ' τὰ πάντα φρίττουν,
Τὰ ἄνθη μου ἀπτόχτα τὴν ἀνοιξιν κηρύττουν.

Ἡ φύσις ὅλη τρομαίει ἐν μέσῳ τοῦ χειμῶνος,
Μ' ἀναδεικνύει πρὸδρομον ἔρκος τῆς γλυκυτέρας,
Τῶν ἄλλων δένδρων δὲ ἐνθ' πενθηγορεῖ πᾶς κλώνος,
Ἐαρινὰς τὰ ἄνθη μου ὑπόσχονται ἡμέρας.

Πάλλευκος καὶ ὠραίκα,
Ἐντὸς τοῦ πένθους φαίνομαι, ὡς κόρη θερράλεα.

Ἡ Μελίσσα εἰς τοὺς κλώνους μου ἔρχεται νὰ καθίσῃ,
Ἀπὸ ἐμὲ τὸ πρῶτον τῆς μέλι νὰ ἐκμυζήσῃ.
Τὰς χρυσᾶλλίδας θεωρῶ περὶ ἐμὲ πατώσας,
Φρονούσας τὰ λευκὰ ἄνθη μου ὡς χρυσᾶλλίδας τόσας.

Ὡ! Ἐρχονται κοντά μου,
Καὶ τὰ πτερὰ τινάζουσιν, φιλοῦν τὸν κάλυκά μου.

Τὸ δὲ ταχέως πτηνόν, τὸ χθὲς πεφοβισμένον,
Με βλέπει ἀναθάλλουσαν καὶ τρέχει θερρᾶλέον·
Κ' ἐνθ' τὴν φύσιν νὰ πενθῇ βλέπει τετρομασμένον,
Μὲ πληττίζει ἄφοβον καὶ ὅλον χαρὰν πνέον.

Σ' τοὺς κλάδους μου καθίσει,
Καὶ τοὺς γλυκεῖς τοῦ ἔρωτος νὰ κελαδῇ ἀρχίζει.

Μὲ τὴν γλυκεῖαν τῶν λευκῶν ἀνθῶν μου εὐωδίαν,
Φωνὴν ἐκπέμπει καὶ αὐτὸς με θυμηδὴν καρδίαν·
Ἀνοιξατε, ἀναβοᾶ, ὦ δένδρα ταθλιμμένα,
Σταλίσατε τοὺς κλάδους σας μὲ φύλλα πυκνωμένα,

Κοσμήσατε τὴν φύσιν,
Ὡ! βλέπετε· εὐρισκόμεθα περὶ χειμῶνος ὄψιν.

Μὲ τ' ἄνθη σου καλὴ ῥοιὰ τὰ ῥόδινα κοσμήσου·
Καὶ σὺ φύνη μελέα μου καὶ σὺ ἀνθοσταλίσου·
Ἄνθη, ποταρχαλέα μου ἐνδύσου μωροφόρα,
Καὶ εἰς τὸ ἔαρ πρόσφατος τὰ εὐσμά σου δώρεα.

Τὰ δένδρα ὅλ' ἀνθῆτε,
Σπλῆν' σας τὴν ἐαρινὴν καιρὸς νὰ ἐνδυθῆτε.

Ἡ ἀμυγδαλὴ πολλαπλασιάζεται συνήθως διὰ τῶν ἀμυγδαλῶν, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ᾖναι σκληρὰ, γαίρει δὲ εἰς θερμὰ κλίματα καὶ εἰς μεσημερινοὺς τόπους. Εὐδοκίμει εἰς κάθε γῆν, περισσότερο δὲ εἰς ἀμώδεις γαίαις. Ἐνοσθαλμίζεται δὲ μὲ ἀμυγδαλὴν ἄλλου εἴδους, καὶ δέχεται ἐμβολίασμα βροδακινῆς, ἥτις καὶ δι-ορκεῖ περισσότερο. Τὰ καλλήτερα εἶδη τῶν ἀμυγδαλῶν, ὅσα σήμερον παρ' ἡμῶν εὐρίσκονται, εἶναι τὰ τῆς Αἰγί-νης, τὰ τῆς Χίου, τὸ Σουλτανικὸν λεγόμενον, καὶ τὸ ἀμυγδαλορυδάκηνον.

ΛΙΝΙΓΜΑ.

Ἡ ἀρχὴ τῶν βασιλέων εἰμ' ἐγὼ καὶ τῶν βασιλῶν,
κ' εἰς τὸ μέσον τῆς ἀβύσσου κ' εἰς τὰ ὕψη τῶν βουνῶν
Ἐγὼ ἄρχω. Πλὴν ὁ τόσον παντοδύναμος ἔχω,
κ' εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς βδέλλας νὰ χωρέσω ἐμπορῶ
Ἄν δ' ἀπὸ ἀπροσεξίαν πλησιάσω εἰς τὸ οὖς.
Ἦναι θαύματος δὴ τότε παρευθὺς γίνεται βούς.

ΣΤΟΒΑΙ.

Ἐκ τῶν ἀξιολογωτέρων πόλεων τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Μελαγονίας χώρας ἦτο καὶ εἶναι μέχρι νῦν, σώζουσα τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, αἱ Στόβαι, νομιζομένη πατρίς Ἰωάννου τοῦ Στοβαίου, φιλοσόφου τῆς Δ. Ἐκκτονταετη-ρίδος, τοῦ συγγράψαντος τὴν σωζομένην ἀξιολογὸν Ἀρ-θολογίαν ἐκλογῶν, ἀποφθεγμάτων καὶ ὑποθηκῶν, ἐρανισθεῖσαν ὑπὸ αὐτοῦ ἐκ πεντακοσίων παλαιῶν συγ-γραφῶν. Ἡ πόλις αὕτη κεῖται οὐ μακρὴν τοῦ Ἀζιῶ (Βαρδαρίου) πρὸς νότον, περίπου κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Σκοπίας (Οὐσκίουπ) εἰς Θεσσαλονίκην. Λέγεται δὲ ὀδυμναστικῶς κατὰ παραφθορὰν τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος Γοτίπ, ὡς γράφουσιν αὐτὸ οἱ ἡμέτεροι, περιφρονούν-τες οὕτως εἰπεῖν, ἢ ἀγνοοῦντες τὸ γνήσιον τοῦ τόπου ὄνομα, καὶ τοὶ ἀγαπῶντες τὴν καθαρότητα καὶ ἀκρί-βειαν τῆς γλώσσης.

Αἱ Στόβαι ἔχουσι καὶ θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὲρ τὸν Ἀχρῖδος μητροπόλιν. Ἡ πόλις αὕτη περιέχει σήμε-ρον περίπου 350 οἰκογενεῖας χριστιανικάς. Δ.

Ἐπαινοῦμεν τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς ἑφόρους τῶν ἐν Σμύρῃ Γροικικῶν Σχολείων, ὅτι δεχόμενοι προ-θύμως μαθητὰς καὶ μαθητρίδας ἐκ παντὸς γένους καὶ πά-σης θρησκείας, περιποιοῦνται ἐπιμελῶς ἐξίτου πάντα τὰ παῖδια, προσέχοντες ἵνα μὴ ὑπάρχῃ ποτὲ ὡς ἐξ αὐ-τῶν ἡ παραμικρὰ ἀφορμὴ καὶ ὑπόνοια ποτὲ εἰς τοὺς συγγενεῖς ἢ ὁμογενεῖς καὶ ὁμοθρήσκους τῶν παιδιῶν περὶ διαθέσεως προσηλυτικῆς, ἂν ὅχι περὶ σκοποῦ τοι-ούτου, ὅπου ἔχουσιν ἐνταῦθα σήμερον μόνοι οἱ ἱε-

σοῦνται, αἱ λεγόμεναι Ἐλεσημακίτριαι καὶ γραφαὶ καὶ ἄλ-λοι Λατίνοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί. ἄνδρες καὶ γυναῖ-κες μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῶν, συρόμενόν οἱ πάντες ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ Ἰησοῦτισμοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἐξαιρουμένων μόνον κατὰ τὸ δίκαιον ὀρίγων νουνεχῶν καὶ φιλανθρώπων ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης. Οἱ Γραι-κοὶ καλῶς ποιῶντες, ἀγαπῶσι καὶ τιμᾶσι πάντας τοὺς λαούς, ἀκολουθοῦντες πανταχοῦ τὰς περὶ ἀνεξίθρησκείας φιλανθρώπους ιδέας τῆς ἰδίας αὐτῶν Ἐκκλησίας καὶ φυλῆς, καὶ τοὶ φυλάττοντες πιστῶς καὶ γενναίως τὰ εὐ-αγγελικά, τὰ πατρια δόγματα εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα.

ΜΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Τὴν παρελθούσαν δευτέραν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀνα-τολῆς τοῦ ἔτους 1851 ἀπεβίωσεν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν μετὰ δεκαπενταήμερον βαρναλγὴ νότον ἀξιότιμός τις νεάνης, ἡ Δεσποσύνη Θεανῶ Κλάδου, μέλο· εὐγενεῖς χρη-στῆς οἰκογενείας ἐκ τῶν ἐν Σμύρῃ ὁμογενῶν. Τὸν αἰ-φνίδιον καὶ ἄωρον τῆς νεότητος θάνατον ὀφείλει δι-κείως καὶ εὐλόγως πᾶσα εὐαίσθητος ψυχὴ ἐπὶ μᾶλ-λον νὰ θρηνῇ καὶ νὰ λυπῆται ὅσκις· μάλιστα τὸν ὑ-στερούμενον τῆς ἐπαθύνου μὲν, ἀλλὰ καὶ γλυκείας ἐν τῷ κόσμῳ ἡμῶν τοῦ· πολλὰς ζωῆς, περιβάλλοντος πλεονεκτήματα καὶ χάριτες εὐγενεῖς ὡς ἐπιπλέον καὶ ἀξίεπαινοι. Οὐχ ἄτερ χρηστῶν γονέων, καὶ ἀδελφῇ ἀ-ξιοτίμων συγγενῶν, ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐπιτροπὴς αὕτη κόρη ὑπὸ τὰς γλυκυτέρας ἐλπίδας χρηστοῦ μέλλοντος ἐπι-μελῶς ἀνατραφεῖσα, εἶχε δικαίως ἐπισύρειν τὴν συμ-πάθειαν καὶ τὸν ἔπαινον τοῦ πολλοῦ κόσμου διὰ τοῖ-ακρὸν καὶ εὐτρόστον τοῦ ἡλίου τῆς διὰ τὴν φιλόκαλον καὶ εὐπρεπὲς τῶν τρόπων αἰ-ῆς, διὰ τὴν ἀγνήν πρὸς ἅπαντας καὶ εὐτρεπὴ οἰκιοτήτά της, προσφερομένη εἰς ἕκαστον φιλομειδῆς· πάντοτε χαρίεσσα καὶ λίαν εὐτρέ-πελος. Ἀλλὰ τὸ φάσανον, τὸ πικρὸν φάσγανον τοῦ θανάτου τὴν εἰς τὴν κοιλίαν τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς παντὸς εἶδους τυφλῶς καὶ ἀνεξαιρέτως ἀστάχεις δρέπων ἀ-φῆρπασεν ἐξαίφνης ἐκ τῶν γλυκερῶν κήπων τῆς ὀ-δυρομένης οἰκογενείας τὸ εὐθαλλὲς αὐτῆς ἄνθος, καὶ καὶ ἔσυρεν ἀνιλεῶς εἰς τὸν σκληρὸν τάφον, πρὸς ἅπαν-τας διλιώσαν καὶ μὴ τὴν καλὴν παρθένον ταύτην λύπην δικαίως οὐ τὴν τυχούσαν. Ἡ ἐκφορὰ τοῦ λειψί-νου αὐτῆς ἐγένετο ἐν πλήρει παρατάξει καὶ εὐπρεπείᾳ, ἡ δ' ἅπανταχόθεν συρροὴ τοῦ λαοῦ καὶ τὸ πλῆθος ὁμοῦ τὸν νεκρὸν αὐτῆς παρακολουθούτων εὐγενῶν πολιτῶν ἐμαρτύρει καὶ ἐβεβαίον τὴν γενεὴν θλίψιν καὶ συγκί-νησιν πάσης καρδίας. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου ἀπενεμήθησαν πρὸς τὴν παρθένον συγχωρητήριαι πύργοινοι ἐκφωνήσεις ὑπὸ συμπαθείας ὅλως καὶ ἀγί-της ὑπαγορευθεῖσαι. Συνενόντες καὶ ἡμεῖς τὴν θλί-ψιν ἡμῶν μετὰ τῆς δικαίας συγκινήσεως ἀπάντων ἐκ-φωνοῦμεν ἐκ κέντρου ψυχῆς ἡμῶν καὶ καρδίας τὸ Αἰωνία σου ἡ μνήμη εὐγενῆς καὶ ἀξίεραστῆς κόρης. Ο Θεὸς ὁ πανάγαθος καὶ παντοκράτωρ ἀναπαύσει σε ἐν τοῖς κόλποις Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ. Ἀμήν.